Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93
číslo: 11
17. března 2013
Cena: 8 Kč

Na téma Hus a Masaryk v Parlamentu ČR

***Hus a Masaryk – Stěžejní problém interpretace českých dějin* a *Hus v myšlení a životě T. G. Masaryka*: taková byla hlavní témata přednášek, které zazněly v pondělí 4. března na tradičním setkání v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, pořádaném při příležitosti 163. výročí narození našeho prvního prezidenta, T. G. Masaryka, pod patronací bratra patriarchy a pod záštitou poslance Parlamentu ČR JUDr. Michala Haška. Shromáždění se konalo i v rámci tříleté přípravy k Husovu jubileu 2015 a téma bylo zvoleno právě s ohledem na tyto skutečnosti.**

Uvítací slova ThDr. Jiřího Vaníčka, předsedy Kulturní rady naší církve, podtrhla skutečnost, že se v parlamentu setkáváme již po jedenácté a zabýváme se dílem a odkazem T. G. M. coby odkazem státnickým, vědeckým a zvláště pak lidským. Bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta využil své úvodní slovo ke krátkému zamyšlení nad společnými rysy osobností, které vyznačily letošní program setkání: K těmto souvislostem patří **kritičnost a etické zaujetí, důraz na vzdělání, rozhodování podle svědomí i zdravý vztah k národu**. Oba spojovalo rovněž to, že se stávali ve své době i po smrti mysliteli nežádoucími, nepohodlnými. Oba formovali také smýšlení zakladatelů naší církve i její první generace – teologů Karla Farského, Aloise Spisara, Františka Kováře i mnoha věřících.

Ve zdravici nepřítomného poslance JUDr. Michala Haška, kterou přednesla JUDr. Kateřina Kozáková, zazněla skutečnost, že Československo má tři muže, kteří se zasloužili o jeho vznik; nemáme jejich podobizny tak jako Američané své otce zakladatele vytesány do skal v nadživotní velikosti. O to více se musíme snažit, aby především Masarykův odkaz byl vytesán do našich srdcí a myslí. Je třeba si vážit lidí, kteří si udržování jeho odkazu vytyčili jako životní úkol.

V rozhovorech s Karlem Čapkem Masaryk rád zdůrazňoval, že hledisko, kterým poměřuje svá rozhodnutí, je *sub specie aeterni* – pod zorným úhlem věčnosti. Právě díky vysokým nárokům, které sám na sebe kladl, si připomínáme právě jeho, nikoli mocné premiéry, ministry a další politiky Rakousko-Uherska. Nejsou to sochy z kamene či jména ulic, co trvá, ale ideje, přetrvávající staletí a tisíciletí. Ani teror nacismu a komunismu nedokázal z mysli lidí vymýtit myšlenku prosazovanou Masarykem; jakmile to bylo možné, jeho ideál se znovu prodíral na povrch a inspiroval mnohé ke statečnosti...

Setkání v parlamentu se konalo v předvečer konce mandátu jednoho prezidenta a příchodu prezidenta druhého. Pražský biskup naší církve ThDr. David Tonzar si v této souvislosti položil otázku, co budou o těchto prezidentech říkat naši potomci za padesát, za sto let, jak se budou dívat na jejich činnost? A na nás – na ty, kteří si je zvolili? Velice aktuálně zněly Masarykovy principy obnovy společnosti, které D. Tonzar připomněl: **Neplýtvat slovem, rozhodovat se pod úhlem věčnosti, přes rozdíly politických stran usilovat o dobro vlasti, ne lidí samých, dávat si pozor na spolupracovníky, soustředit se na výchovu mládeže...** Šly by Masarykovy podněty k „léčbě Evropy" uvést v platnost i v naší obtížné době, v níž platí jako tenkrát ono „baťovské": *„krize není jen hospodářská, nýbrž také mravní a politické povahy, neboť se nedostává vzájemné důvěry mezi námi..."?* V této souvislosti se můžeme ptát po cíli dnešní Evropy a Evropské unie. Odpověď z Bruselu by nepochybně zněla: zmírnit následky hospodářské krize... D. Tonzar však namítá: **Je to dostatečný cíl pro občany Evropy?** Stanovisko Masaryka r. 1932 znělo: Amatéři, hazardéři, ochotníci a povýšenci se vrhli na politiku a hospodářství

Pokračování str. 3

Festival filmů o lidských právech zahájen v Praze

Bojíte se snášet? Tak s touto otázkou, týkající se mezilidské tolerance, se na nás obrací pořadatelé již 15. ročníku Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů o lidských právech ***Jeden svět 2013***, který probíhal v Praze ve dnech 4. – 13. března a nyní se projekce přesouvá do čtyřiceti českých měst. Letošní ročník festivalu představí celkem sto dva dokumentů a dvě zvláštní uvedení z produkce mnoha zemí.

Před světem plným násilí a bezpráví se neschováme, ani když se zahrabeme v písku jako pštros, který se stal symbolem letošního ročníku. Bojovat s různými formami zla, násilí a nesvobody můžeme jedině tak, že si jejich existenci uvědomíme a především připustíme. Porušováním práv i celkovou nesvobodou v tom nejhorším smyslu slova jsou dnes ve velké míře zasaženi obyvatelé **severní Koreje** – alespoň to tak zde v Evropě většina lidí vnímá. Součástí filmové projekce je i snímek ***Po zemi, po moři***. Autoři filmu divákům předkládají pravdivou sondu do života uprchlíků v Jižní Koreji, kde 38. rovnoběžka dělí nejen Koreu, ale především mnohdy navždy rozděluje celé rodiny na svobodné uprchlíky v Jižní Koreji a zotročené a zbídačené obyvatele severní části země. Se skutečnou rodinou severokorejského uprchlíka Songgook prožíváme jeho nový život ve svobodné zemi, draze vykoupený steskem po rodině zanechané na severu. Těhotná manželka hlavního protagonisty touží po rodičích a spouští lavinu akcí zaměřených na složitý útěk své rodiny. Dramatický příběh těžko představitelné odvahy a skromnosti, který dokumentuje složitý útěk za svobodou, vynesl filmu nominaci na cenu Emmy. Kromě líčení riskantního útěku přináší i svědectví o absurdních podmínkách života uprchlíků v nové zemi, o byznysu, který se v souvislosti s uprchlictvím rozvinul, a především o hrůzách a beznaději života v režimu, který by už v dnešní době neměl mít na světě místo.

Pokračování str. 3

Vzpomínka na bratra Vladimíra Valíčka

V sobotu 23. února jsme se na modlitbách rozloučili s bratrem farářem Vladimírem Valíčkem. Své mládí prožil v Táboře a odtud odešel na přání biskupa Arnošta Šimšíka sloužit do Českých Budějovic – Rožnova. Při péči o tuto obec si také dokončil teologická studia a byl vysvěcen na kněze. Na dlouhé a náročné roky 1968–1990 pak převzal odpovědnost za Husův sbor na Palackého náměstí přímo v Budějovicích. Zde také naposledy nad jeho rakví zazněla Liturgie dr. K. Farského i zvěst Písma, kterou tu s pokorou a horoucím srdcem sloužil on sám Bohu i věřícím. Odtud pečoval o okolní obce jako předseda okrsku, pracoval v historických gremiích i na různých setkáních. Ne nadarmo bylo na smutečním oznámení o jeho skonu napsáno: Lásku měl na rtech, dobrotu v srdci, poctivost ve své duši. Ano, takového jsme jej znali. Zapáleného pro Boží věc, pro církev, kterou miloval. Neuvěřitelných 67 let trvalo manželství s „jeho Mařenkou". Mnohokrát přede všemi vyznal, že bez její lásky, podpory a péče by se tak intenzivně nemohl věnovat duchovenské službě, svému zájmu o husitství a historii, ba ani druhým lidem, které svým vztahem potěšil a svými znalostmi obohatil. Stáří, které mu neubralo na síle, čistotě paměti a ryzosti srdce, prožívali s Mařenkou v jejím rodném domě v Husinci. Ten Vláďa v mnohém zvelebil. Bylo to tam jako v pohádce: dřevěný altán zhotovený vlastním umem a rukama, zahrádka – chlouba jeho choti. Na první pohled bylo každému, kdo přišel, zcela jasné, že tu bydlí Bůh, ale i láska, vděk a pochopení pro druhého. Děkujme Bohu, že nám oba byli příkladem a že se směli taková léta těšit nejen ze syna Vladimíra a jeho rodiny, ale i z rodiny církevní. Bůh mu odplať jeho opravdovost a pokoru, s níž kráčel životem celých třiadevadesát let, takže byl nejstarším, stále aktivním duchovním naší církve.

Eva Červená,
farářka v Táboře

Vladimír Valíček ve chvíli, kdy se mu plní celoživotní touha – být slavnostním vyznavačem Husovy víry ve vzkříšeného Krista na Kozím Hrádku.

Přesně o tolik připravila důchodce „hamižná“ církev

Podívejte se na první vyčíslení škod způsobených církevními restitucemi

V době krize brát od státu obrovské peníze a tím ožebračovat všechny důchodce a vlastně „všechny obyčejné lidi“. V diskusích hřmí anachronické citace Jana Husa a je zvěstována přímo sociální apokalypsa, kterou přivolá na český lid „chamtivá a nenažraná“ církev! Běda nám všem!

Oč jde? O tisíckrát omílané téma tzv. „církevních restitucí“ a hlavně o část, která se týká finanční náhrady za majetek, který již nemohl být vydán. 59 miliard korun, tak obrovské číslo po dobu třiceti let, to znamená necelé 2 miliardy korun za rok, to už není moc velké číslo. Vyčísleno bez inflace v reálné hodnotě.

Teď si zjistíme, kolika důchodcům má být „odtrháváno od úst“ církví. Poslední údaj, který se mi podařilo najít, uvádí k 30. 9. 2013, že je nás skoro 2 900 000. Také velké číslo. Teď už zbývá jen spočítat, kolik by mohl každý důchodce dostat přidáno, kdyby se částka připravená pro církve použila ke zvýšení důchodů. Vše je samozřejmě v průměru, každý důchod by tak mohl být měsíčně navýšen o astronomickou částku 57 korun! Už vidím všechny ty zklamáním protáhlé obličeje a slyším nadávky na vládu, zase jen pár šupů a to opozice říká, že církev ožebračuje důchodce o miliardy...

Ze svých počtů jsem vynechal ostatní teoreticky navýšené sociální dávky, na ně už by nic nezbylo. O žádný sociální blahobyt nás církevní restituce opravdu nepřipraví. V reálné hodnotě zboží vlastně přichází „vinou církve“ každý důchodce denně o jeden rohlík (počítám klasický gumák ze supermarketu). To je ve skutečnosti celá ta sociální tragédie a velké ožebračení českého lidu vládou a církví – proto tolik nenávistného řevu a protestních komedií opozice.

To jsem ještě nepřihlédl k tomu, že z částky 2 miliardy za rok, které budou vyplaceny, se část vrátí do státního rozpočtu zpět. Pokud bude použita na opravu zchátralých církevních objektů, nebo využita na vznik dalších zdravotních a sociálních zařízení, v podobě daní se přikutálí peníze nazpět. Stát ušetří i další miliardy na odluce státu od církve, což je paradoxně to, po čem teď všichni kritikové restitucí volají. Po spočítání všech plusů a mínusů za celých třicet let nakonec stát vydělá; nynější ani budoucí důchodci tak nepřijdou „vinou“ církve ani o ten symbolický gumový rohlík...

Pouhá nepatrná část státního rozpočtu, cca 0,2 % ročně se přesune do majetku a rozpočtů šestnácti církvím, které s náhradou za nevydaný majetek souhlasí. Peníze se přesunou od špatného hospodáře k lepšímu. Nevidím ani jeden důvod, proč by církev měla hospodařit hůře než nejhorší hospodář ze všech – pan Stát. Také musím znovu připomenout, že pan Stát nikomu nic nedává, jen vyplácí náhradu za ukradený majetek, na jehož krádeži se podílel jeho předchůdce – pan KSČstát.

Pokud to ještě někdo neví, církev je po státu největším poskytovatelem zdravotních a sociálních služeb. Nejen v těchto službách, ale i ve školách poskytuje zaměstnání stovkám lidí. Pracuje zde i mnoho dobrovolníků – věřících, kteří věří, že pomoc druhým je to nejlepší, čím mohou svůj život naplnit.

Celkem by mě zajímalo, kolik z těch nadávajících na církev a označujících ji za chamtivou, pomohlo ve svém životě druhému člověku. Tak, jak tomu učí křesťanská víra. Víra, ze které se zrodila naše evropská civilizace.

http://eportal.parlamentnilisty.cz. Autor: Zdeněk Bárta.
Publikováno: 26. 2. 2013 | Rubrika: Humor

Z kazatelského plánu

V. neděle postní

Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmi se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záludným a podlým! Tys přece moje záštita, Bože.

Žalm 43,1–2

První čtení: Izajáš 43,16–21

Tužby postní:
2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby si upřímným pokáním a vnitřní očistou naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Bože Vykupiteli, dej, ať se v každodenním životě řídíme tvým zákonem a v životě duchovním ať spoléháme na tvou milost! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Filipským 3,7–14
Evangelium: Jan 12,1–8
Verše k obětování: Žalm 129,1–2
Verše k požehnání: Jan 11,51–52

Modlitba k požehnání:
Bože Vykupiteli, ve svátosti večeře Páně jsme zakusili, že i nám platí tvá zaslíbení věčného života a nebeské hostiny. Posvěť si nás, abychom vydávali svědectví o kříži a vzkříšení tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 61, 75, 237, 334, 338

Z novozákonních výkladů 4

Setkání se vzkříšeným – Marie Magdalská J 20,11–18

Z českých pramenů:
Adolf Novotný: Biblický slovník, díl 2. Kalich Praha 1956, z hesla „Zahrada“, str. 1266:
I v Palestině bylo známé umělé zavodňování zahrad (Kaz 2,5–6; Iz 58,11; Jr 31,12), v nichž byly pěstovány zelenina (1 Kr 21,2 srv. L 13,19), různé květiny (Pís 5,1; 6,1–2 [5,17–6,1]) a ovocné stromy (Jr 29,5.28; Am 9,14). Královské zahrady byly v Jeruzalémě (2 Kr 25,4, srv. Kaz 2,5; Pís 6,10 [9]), v Šúšanu (Est 1,5) aj. Bývaly oploceny nebo obehnány zdí (Pís 4,12; Iz 5,2.5) a někdy i hlídány (Iz 1,8). Čteme také o modlářském kultu v zahradách (Iz 1,29; 65,3; 66,17, srv. 2 Kr 16,4). Někdy se v zahradách i pohřbívalo (J 19,41).
Jan 19,41–42 (srv. Lukáš 24,50–54). V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko.

Výklad Barclayův:
William Barclay: The Daily Study Bible, The Gospel of John, vol. 2, The Saint Andrew Press Edinburgh 1. ed. 1955, revised ed. 1975, reprint 1977, 1981.

Skvělý objev
Je to Marie, které náleží sláva, že byla prvním člověkem, který spatřil vzkříšeného Krista. Celý příběh nese známky její lásky. Vrátila se k hrobu. Pak oznámila tu zprávu Petrovi a Janovi. A oni ji zřejmě nechali daleko za sebou, když běželi k hrobu jako o závod. Takže, když ona k hrobu došla, oni už byli pryč. A tak tam stála a plakala. Není třeba hledat pracně důvody, proč Ježíše hned nepoznala. Prostě ho nemohla vidět pro slzy.
Celý její rozhovor s mužem, kterého považovala za zahradníka, prozrazuje její lásku. „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil?“ Vůbec nezmínila Ježíšovo jméno. Myslela si, že každý musí vědět, koho tím myslí. Všechny její myšlenky se týkaly jen jeho. V tu chvíli pro ni na celém světě neexistoval nikdo jiný. „A já pro něj půjdu.! Jak to se svou ženskou silou mohla udělat? Kam s ním chtěla jít? Na tyhle problémy vůbec nepomyslela. Její jedinou touhou bylo vyplakat svou lásku nad Ježíšovým mrtvým tělem. Jakmile oslovila člověka, kterého považovala za zahradníka, musela se znovu otočit k hrobu, a tak se obrátila zády k Ježíši. Pak se ozvalo jeho jediné slovo „Marie!“ a její jediná odpověď „Mistře!“ (Rabbuni je aramejská podoba slova Rabbi – mezi těmi slovy není žádný rozdíl.)
Tady vidíme, že to byly dva velmi jednoduché, a přece významné důvody, proč Ježíše nepoznala.
Nemohla ho poznat pro slzy, ty ji oslepily. Když ztratíme někoho drahého, máme v srdci žal a proléváme nebo neproléváme slzy. Ale na jednu věc bychom měli vždy pamatovat – že náš žal je v podstatě sobecký. Myslíme na svou opuštěnost, na svou ztrátu, na svou bezútěšnost. Zapomínáme, že ten, kdo odešel, je hostem Božím – pláčeme nad sebou. Je to přirozené a nevyhnutelné. Ale přitom bychom neměli dovolit svým slzám, aby nám znemožnily výhled k Boží slávě, výhled k nebesům.

Přeložila: Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

Pozvat Krista domů

Jan 12,1–8

Šest dní před Velikonocemi přišel Ježíš do Betanie – místa, které tak rád navštěvoval a kde vždy nalézal odpočinutí u svých přátel. Tentokrát se však stala zvláštní věc, která vešla do historie: Marie, jedna z jeho učednic a obdivovatelek, vzala před večeří alabastrovou nádobku se vzácným olejem z nardu, urazila úzké hrdlo a pomazala Ježíšovi nohy. Jejímu činu zprvu nikdo nevěnoval pozornost, vždyť omývat a mazat nohy olejem bylo běžné i u méně vzácných hostů. Olej zabraňoval nadměrnému pocení nohou, což je při stolování vsedě neocenitelné. Zděšení mezi učedníky vyvolala až pronikavá vůně oleje. Rázem bylo jasné, že Marie použila vzácný olej z nardu. Šlo o neskutečně drahý „parfém z dovozu“ v ceně ročního platu dělníka, dnes v ceně nějakých 250–300 tisíc Kč.
Celé epizodě byl přítomen Jidáš, správce pokladny Ježíšova společenství. Tento muž byl původem i srdcem zdatný obchodník, a jak naznačuje evangelista Jan, ne zrovna rovného charakteru. A byl to právě on, kdo vyprovokoval roztržku, která vstoupila do dějin církve a nedala zapomenout na Mariin čin. „Jaká škoda,“ zvolal Jidáš, „proč nebyl olej raději prodán za 300 denárů, a peníze rozdány chudým?!“
Tak nějak by uvažoval i dnes mnohý ekonom církve, farář nebo finanční ředitel některé z humanitárních organizací. Je to stejné, jako kdybyste šekem za 300 000 Kč podpálili ohýnek, protože nemáte zrovna papír. I v ostatních učednících se tehdy projevilo podobné rozhořčené smýšlení. Takových peněz přišlo nazmar! (Kolik úžasných projektů jsme mohli rozjet, možná jsme mohli přijmout i dalšího pastoračního asistenta!) Ježíšova obrana Marie i celý příběh chce naznačit, jak snadno se dá naše sobectví, lenost a občas i zlodějská povaha zaměnit za lásku k člověku. Jenže láska, která se zastavuje jen u lásky k bližnímu, je vždycky nedokonalá, protože zapomíná na toho, kdo vůbec umožňuje její projev – na Lásku, z níž je sama odvozena. Ježíš tehdy řekl: „Nech ji, uchovala to ke dni mého pohřbu. Chudé máte vždycky s sebou, ale mě nemáte vždycky.“ Ježíš chtěl naznačit, že jeho pomazání není pomazáním za budoucího krále a světského mesiáše, jak by si to Jidáš a ostatní učedníci přáli, ale že šlo o prorocký čin, balzamovací rituál, který je nutné uskutečnit ještě za života, protože balzamovat mrtvolu už nemá smysl. Zvlášť když Ježíšovo tělo bylo později transformováno v tělo duchovní a vstalo z mrtvých.
V činu Marie je mimo jiné ukryto prastaré ezoterní tajemství, že každý, kdo chce vstát z mrtvých, musí tak učinit ještě za života a pozvat Krista nejprve k sobě domů, do své tělesnosti. A pak mu dát to nejdražší, co má, čeho si každý člověk, ale i Bůh, nejvíc cení – to je náš čas, pozornost a láska – v příběhu je to symbolicky vyjádřeno právě oním olejem nedozírné ceny. Ježíš naráží na to, že člověk, který přednostně a nade vše nemiluje Boha a nedokáže to vyjádřit nějakým velkým gestem a skutečnou obětí, zákonitě pak nedokáže nezištně a božsky milovat své bližní. Prostě to nejde, proto každá naše tzv. křesťanská charita pak zavání člověčinou. Mnoho, přemnoho kněží, teologů, sociálních a humanitárních pracovníků není motivováno ke službě bližním přednostně láskou Boží, ale v tom lepším případě touhou po osobní spáse. A podle toho pak i vypadá naše služba bližním v církvi. Častokrát je stejně duchovně vyprázdněná jako kterékoliv jiné světské zaměstnání, vykonávané pouze pro peníze nebo proto, že nic jiného neumíme. Nedělejme si iluze, že Ježíšovi učedníci byli před Golgotou lepší, chápavější a víc milující než ostatní Židé… nebo my. To se změnilo teprve až po Ježíšově zmrtvýchvstání, a zvlášť po seslání Ducha svatého.
V podobném předvelikonočním rozpoložení se už po mnoho desetiletí nachází i naše církev. Dosud jsme neprošli křížem, natož zmrtvýchvstáním. Většinou nám, nehodným služebníkům církve, jde jako Jidášovi především o osobní ambice, dobré bydlo a nebo abychom to „nějak doklapali do důchodu“.
Ježíš nakonec říká: „Chudé budete mít mezi sebou stále.“ Je to tak; takový už je svět, kde působí relativní dobro a relativní zlo. Svět, který pomocí hry protikladů neustále nastavuje zrcadlo naší sebelásce. Jen tu a tam vystoupí v církvi na povrch čin nějaké té Marie, která byla ochotná dát Kristu to, čeho si skutečně nejvíc cenila, a vůní její oběti byl pak provoněn celý dům.

Lubomír Zíta

Bůh nám dal v Kristu Ježíši všechno;
i my nakonec musíme dát vše –
celé srdce, celou duši, mysl i veškerou svou sílu.
Bože, dej nám odvahu k této oběti.
Kéž ji učiníme včas a dobrovolně,
a ne ve vleku umírání a pod dojmem smrti. Amen

Na téma Hus a Masaryk v Parlamentu ČR

Dokončení ze strany 1

a zčásti jsou dosud u vesla… Volič se nesmí povýšencům a demagogům podvolit a pomáhat jim k moci... Pracujme na duševní kvalitě národa... Až se změní naše srdce, teprve dojdeme ke konečnému míru.

V r. 1933 uvedl T. G. M. v Lidových novinách: „*Nejsem prorok, říkám vám prostě, jak věci vidím, jak je vidím v této chvíli. Evropa najde cestu, v to doufám. Bůh, který tyto věci a tyto lidi stvořil, nedovolí, aby jeho dílo zahynulo.*“ A že to zařídí, to se nebojte – dodal D. Tonzar.

O zasazení Husa do kontextu doby přelomu středověku a novověku i postižení jeho role v dějinách se pokusil prof. PhDr. Petr Čornej. Připomněl, že myslitel na rozdíl od Luthera a jiných reformátorů nepomyslel na rozštěpení katolické církve, jejíž jednotu považoval za nezpochybnitelnou hodnotu. Na druhou stranu však vnímal a reflektoval naléhavé otázky: vztah k autoritě, politickému a právnímu systému, spravedlnosti – a tak k nám hovoří bez ohledu na dějinné zvraty a civilizační posuny, hradbu šesti uplynulých století. Bytostně prožíval rozpor stejný, jaký může pociťovat i dnešní poslanec: zachovat věrnost instituci, v jejímž čele nestojí lidé vzorných mravů… Dnešní politikové mohou své partaje na rozdíl od Husa opustit, přejít ke konkurenci, nejde jim o život; Hus ze svých úvah inspirovaných Wiclifem vyvodil nekompromisní závěr, jeho pojetí práva úzce souviselo s pojetím pravdy. Takové pojetí pravdy přijal i Masarayk, s jehož souhlasem se „Pravda vítězí“ ocitlo na prezidentské standartě.

V obtížné situaci je dodnes katolická církev, která Husa odsoudila výnosem svého nejvyššího orgánu, jenž své rozhodnutí, jak upozornil P. Čornej, vyslovil nerad, obávaje se o rozklad struktur, na nichž společnost spočívá. Rozsudek zůstal pro katolickou církev závazný, narušený až myšlenkami osvícenců a katolických intelektuálů, kteří se na konci 18. století pokusili o jistou rehabilitaci; Hus však nebyl pochopen zcela správně, podobně jako v 60. letech 19. století, kdy se stal symbolem české národní emancipující se společnosti, která v něm spatřovala bojovníka za demokracii, občanskou a jazykovou rovnost, proti politické moci aristokracie, za společenský pokrok. Větším mezníkem byl **II. Vatikánský koncil**, jenž fakticky uznal opodstatněnost některých reformních kroků a naznačil hypotetickou možnost Husovy rehabilitace. Ještě významnějším pak bylo gesto **papeže Jana Pavla II.**, jenž ve své řeči v adventu 1999 vyslovil hlubokou lítost nad Husovou smrtí i nad násilnou ranou, která přivodila „rozdělení českého lidu v myslích a srdcích“.

F. Palacký a T. G. Masaryk pojali Husa jako úhelný kámen českých i evropských dějin, jako stěžejní osobnost své filosoficko-dějinné koncepce. S Husem je spojoval důraz na etický rozměr bytí, život v pravdě, která je duchovní mocí nad člověkem a jeho konáním. Tato kontinuita má společné filosofické východisko – **platonismus**.

Platonský rozměr uvažování T. G. Masaryka zmínil také ve druhé přednášce prof. ThDr. Zdeněk Kučera, jenž hned na začátku předestřel, že naše shromáždění není projevem akademickým či politickým, nýbrž výrazem **piety**, v původním významu znamenající svědomité plnění mravních povinností zahrnujících oddanost, loajálnost, vlastenectví a lásku – vztahy, na nichž spočívá křesťanská civilizace. Z. Kučera obrátil pozornost přítomných k **ženevskému projevu** (6. 7. 1915), kde je třeba hledat uzlový bod, střet tématu Masaryk a Hus, počátek Masarykovy politické velikosti; ne náhodou byl tento projev rakouským tiskem hodnocen jako vypovězení války Rakousku… A ne náhodou při něm zazněl chorál „Kdož jste Boží bojovníci“; náhodné není ani symbolické datum pětistého výročí Mistrova upálení. **Vystoupení představovalo univerzální argumentaci svým jednoznačným etickým obsahem**. Jako odpověď na válečné dilema o použití síly a zbraně a neodporování zlému zde zazněl i statečný výrok **„Proti násilí se budeme bránit i železem“**. A rovněž **„braňte pravdu až do smrti“**, jakožto velké naučení z Husova života, dědictví české reformace. K tomuto projevu se vážou i vzpomínky otce přednášejícího, Jaroslava Kučery, předsedy sboru, jenž ženevské vystoupení uspořádal, člena České besedy a Sokola v Ženevě, desátníka 21. pluku Československých legií ve Francii. Tyto vzpomínky pomohly zasadit kontext mnoha Masarykových kroků a dosvědčují to, co popisuje jako autor *Světové revoluce*, kdy připisuje **kruciální význam pro výchozí fázi odbojové činnosti pobytu ve válečné době ve Švýcarech**… Co se týče zmíněného Masarykova uvažování platonského ražení, Z. Kučera připomněl z Masarykova nazírání následující: **Prozřetelnost se o nás stará, nejen v individuálním životě, ale i v dějinách**. **„Člověk má spolupracovat s osobní nepředmětnou prozřetelností a to tím, že přísně pracuje pro myšlenku“**. Uzavřel citátem ze *Světové revoluce*: „*Poměr náboženství k politice a praktickému životu vůbec pojímám podle přikázání, abychom nejprve hledali království Boží a jeho spravedlnost a vše potřebné nám bude přidáno. Ježíš, ne César, toť smysl našich dějin a demokracie.*“

Setkání doplnily rozpravy PhDr. Zlaty Fořtové z Československé obce legionářské a Vladimíra Prchlíka a svým vystoupením je zpříjemnili L. Priester, A. Novotná a O. Pustějovský skvělým podáním smyčcového tria Bohuslava Martinů.

Mnozí návštěvníci se loučili slovy „tak zase za rok“ a já dodávám, že i my v redakci budeme rádi, když vám příštího roku opět budeme moci přinést zprávu o tomto tradičním setkání. **redakce**

Festival filmů o lidských právech...

Dokončení ze strany 1

Režim v KLDR, jednom z posledních „skanzenů“ komunismu, je považován za jeden z nejtužších na svě-tě. Je nejrepresivnější vůči vlastnímu obyvatelstvu a zároveň také nejvíce ohrožující světovou bezpečnost. Korejská lidově-demokratická republika byla vyhlášena 9. září roku 1948. Leží ve východní Asii v severní části Korejského poloostrova a odhaduje se, že v ní žije 23 milionů obyvatel. Hlavním městem je Pchjongjang, jehož dominantou je stále nedostavěný hotel Rjugjong ve tvaru jehlanu. Ten se tradičně umisťuje na předních příčkách anket o nejohyzdnější budovu na světě. Po korejské válce, kterou v padesátých letech vyvolal opěvovaný věčný prezident a zakladatel státu Kim Il-song (u nás známý jako Kim Ir-sen), společně s Josifem Stalinem a Mao Ce-tungem, byla v zemi nastolena **čučche**. Ideologie, kterou charakterizuje **absolutní soběstačnost v politice, armádě a také ekonomice**. Právě ta nakonec v zemi velkou měrou zavinila hladomory, které měly za následek několik milionů obětí. Když Kim Il-song získával moc, zbavoval se nejprve „třídních nepřátel“, pak emigrantů a později i potencionálních odpůrců z řad svých bývalých spolubojovníků. Největší čistka proběhla v roce 1956 a byla namířena proti kritikům kultu osobnosti. Ideologie však přežívá dál, důkazem je další dominanta Pchjongjangu, 170 metrů vysoká věž Čučche postavená z 255 520 kostek žuly – nebetyčná pocta Kim Ir-senovi, kdy každá kostka symbolizuje jeden den života Vůdce. Na ulicích stojí jeho obrazy, na jeho počest se skládají písně, básně a revoluční opery, točí se filmy. Téměř všichni lidé nosí na klopě odznáčky s jeho podobiznou. Ve vyučování jsou každý den vyhrazeny dvě hodiny na studium jeho spisů a studentům a „vyvoleným“ je doporučováno, aby se těmto spisům věnovali ještě dvě hodiny v noci. S jeho osobou jsou spojeny i příděly ošacení (jedenkrát ročně) či poukázky na obiloviny. Jeho jméno je s přídomky vyslovováno například při zahájení a ukončení denního programu či při každém jídle. Porušení, třeba i dítětem, je trestáno pracovním táborem. Od roku 1972, kdy se nechal Kim Il-song zvolit prezidentem republiky, se snažil o vznik první totalitní dynastie na světě, tedy o nástup svého syna Kim Čongila, jemuž postupně předával civilní i vojenské funkce a připravoval ho tak na převzetí moci. To se nakonec po smrti Kim Il-songa v roce 1994 podařilo, za vydatné pomoci armádních složek. Přesto je Kim Il-song „stále s námi“ (nový pozdrav), nový „čučche“ kalendář se počítá od roku jeho narození a některé jeho funkce (prezidentská) mu zůstaly „navěky“ a nebudou obsazovány. „Jedná se v podstatě o **zbožštění,**“ hodnotí situaci Doc. PhDr. Miriam Löwensteinová, Ph.D z Univerzity Karlovy v Praze (v rozhovoru, který poskytla pro projekt ***Jeden svět na školách***). Obyvatelé KLDR nemohou vycestovat do zahraničí, je dokonce výrazně omezen i jejich volný pohyb mezi jednotlivými městy země. Podle Amnesty International jsou v zemi koncentrační tábory, ve kterých je zavřeno několik tisíc lidí. Mezi KLDR a Korejskou republikou vede čtyři kilometry široká demilitarizovaná zóna, oblast kolem nejstřeženější hranice na světě. Dlouhodobý nedostatek energie a potravin jen umocňuje obraz dokonalé zkázy a životního zmaru. Poselství filmu se shoduje s myšlenkou celého projektu Jednoho světa: **Snažíme se současný svět a novodobou historii nejenom popisovat, ale především vykreslit v souvislostech**.

Simona Koblížková

Konference o spolupráci a pomoci na HTF UK

Poslední únorový den se na Husitské teologické fakultě konala zajímavá konference. Dozvěděli jsme se o specifikách pomáhání chudým lidem z exotických zemí a o zkušenostech, jaké s tím naši lidé mají. Je naivní se domnívat, že jim tam prostě pošleme stroje či peníze a oni už si s tím nějak poradí.

Ti lidé uvažují jinak než my, například neplánují a žijí ze dne na den, žijí v přítomnosti a na budoucnost prostě nemyslí. Dát jim něco – to je málo, ještě je potřeba je naučit, jak s tím pracovat. A některé věci pak je nutno rovnou udělat.

Jeden z prvních příspěvků byl o vrtání studní na Haiti. Vybrat peníze v České republice, od státních orgánů či udělat sbírku, je jedna věc.

Pak je potřeba dostatečně levně opatřit potřebné věci (např. dostali zadarmo auto, které se nikomu nehodilo) – a teprve potom odjet. Jenže spolupráce s místními úřady bývá obtížná, z různých důvodů se obávají a jistí se pomocí komplikovaných smluv.

Přitom naši lidé si často představují, že když na tyto projekty dáváme peníze, tak by měli být rádi…

Konkrétně na Haiti se osvědčilo spolupracovat s církvemi, protože ty mají zaběhané struktury. Spolupráce se státními orgány tak velký efekt neměla. Zajímavé byly příspěvky dvou mladých žen, které našly způsob, jak pomáhat individuálně. P. Paličková si oblíbila Indii a založila organizaci *Bindu* pro pomoc jisté lokalitě v této zemi. Organizace staví centrum pro pomoc mladým – uprostřed džungle, budou se tam věnovat zemědělství. Zakladatelka dokáže zorganizovat v ČR dárcovskou pomoc. Sbírá nejen peníze, ale i třeba staré notebooky, plyšáky pro děti a podobně. Fakticky se to daří – a takováto lokální pomoc je o něčem jiném než pomoc na vládní úrovni, kde se většina peněz poztrácí cestou. Z. Lhotová, antropoložka a módní návrhářka, zase jezdí do Tanzanie a kupuje tam pestrobarevné africké látky, ze kterých pak v ČR dělá módní modely. I oblečení, ve kterém přednášela, bylo praktickou ukázkou její tvorby. Toto je dalším krásným příkladem pomoci na lokální úrovni. V posledním bloku přednášek prezentovali studenti zkušenosti ze svých stáží v rozvojovém světě. Pozoruhodné byly např. příspěvky týkající se Zimbabwe. To je země, která kdysi velmi prosperovala, ale dnes je zásluhou prezidenta-diktátora v hlubokém úpadku. Hospodářské problémy se řeší tak, že se např. doly prodávají Číně. Je zde 93 % nezaměstnanost a všeobecná atmosféra strachu a rezignace. Způsob práce v této zemi nazval přednášející „organizace procesu bez výsledku“.

Nemalé síly jsou zde také vynakládány na boj proti AIDS: zřizují se komise, centra, vydávají se příručky – ale přitom nemoc má fakticky 25 % populace.

Jak vyplývá z výše uvedeného, ve všech těchto oblastech nelze pomáhat tak, že bychom přijeli, navázali kontakty s úřady a začali pracovat. Shora není pomoc vítaná a zdola narážíme na lhostejnost. Spíše než dávat těmto lidem konkrétní stroje nebo věci, má větší účinek jim ukázat, jak se s nimi efektivně pracuje. **Pavel Benda**

Zprávy

Slavnostní bohoslužba v Novém Strašecí

Náboženská obec Církve československé husitské v Novém Strašecí srdečně zve ke slavnostní bohoslužbě na Pondělí velikonoční **1. dubna ve 14 hodin** do Husova sboru v Novém Strašecí, kterou s dalšími duchovními vykoná pražský biskup **Doc. ThDr. David Tonzar, Th.D**.

Během této mimořádné bohoslužby přijme svátost kněžského svěcení bratr kazatel **Mgr. Michal Balek**.

Náboženská obec v čele s radou starších se na tuto událost pečlivě připravovala. Postarala se, aby proběhly mnohé stavební úpravy a Husův sbor v Novém Strašecí mohl přivítat významné hosty a být důstojným místem této mimořádné události v životě náboženské obce. Během posledních měsíců se podařilo dokončit opravu střechy, rekonstruovat elektroinstalaci, opravit a natřít vnější plášť budovy a především opravit vnitřní omítky a Husův sbor nově vymalovat. Tak velikou rekonstrukci jsme mohli realizovat jen díky významné finanční pomoci mnoha subjektů. Za pomoc děkujeme diecézní radě v Praze, za dotaci děkujeme městu Nové Strašecí a firmě Čestav, v čele s jejím majitelem panem Petrem Dolejškem, za mimořádně vstřícný přístup při opravě sboru.

Těšíme se na setkání, které nás duchovně obohatí a přinese požehnání naší náboženské obci a tím celé naší církvi. **Růžena Adamová**

Lahodná vteřina

Publicista Karel Tejkal v Centru Elpida (Na Strži 40, Praha – Pankrác) uvádí 21. března od 15 hodin recitál – autorské čtení Lahodná vteřina, komponovaný pořad hudby a poezie ze sbírek Stanislava Kubína *Dotýkání, Čas zastavení – čas Perseid, Klečící Bůh, Oblouk návratu* a *Ponorná řeka*. Čte autor Stanislav Kubín.

Doprovodné texty básníka PhDr. Františka Novotného, herce Alfreda Strejčka, teologa ThDr. Jiřího Vaníčka a publicisty Pavla Štěpánka, ze zvukového záznamu čte Mgr. Benjamin Mlýnek. Pořad vznikl ve spolupráci Radia Proglas a Studia AWR Praha. Zvukový záznam – mixáž slova a hudby, pořídilo Studio AWR Praha. **(sk)**

Přednáška v Hradci

Zveme do Zimní modlitebny v Hradci Králové (Ambrožova 729) na přednášku ThDr. Jana Rokyty „Křesťané proti otrokářství“. V pondělí 25. března v 18 hodin. **(red)**

Katechetická konference

Srdečně zveme duchovní i laiky na katechetickou konferenci, která se uskuteční 10. dubna od 9.30 hodin v budově úřadu ústřední rady v Dejvicích. Hlavní přednášející bude Mgr. E. Muroňová, Ph.D. z Katechetického a pedagogického centra v Ostravě. Účast na konferenci je zvláště doporučena duchovním do 5 let služby, metodikům pro duchovní péči a výuku náboženství i všem, kteří se věnují (nebo cítí nutnost se věnovat) vyučování náboženství. Přihlášky zasílejte do konce března na adresu naukového odboru ÚÚR: kristyna.mlynkova@ccsh.cz. **red**

Pozvánka na bohoslužby

Milé sestry a bratři, připomínáme, že každou neděli od 19 hod. probíhají naše husitské bohoslužby a rádi bychom vás v tomto měsíci pozvali do těchto sborů:

17. března – kostel sv. Václava Na Zderaze: slouží Mgr. David Hron

24. března – kostel sv. Václava Na Zderaze: slouží Mgr. Hana Tonzarová, Th.D.

31. března – kostelík CČSH v Krči (Dolnokrčská 1)

Pravidelné bohoslužby v týdnu:

každou středu v 19 hod.: náboženská obec Praha 10-Vinohrady (Dykova 1), každý čtvrtek od 18 hod.: náboženská obec Praha 7-Holešovice (Farského 3), každý pátek od 15.30 hod.: v kostele bohnické léčebny. S pozdravem a přáním pokojných postních dní. **Kristýna Mlýnková**

Cestopis v Českém Dubu

Zveme srdečně do Husova sboru na promítání a vyprávění o cestě po severu Španělska ***Z Čech až na konec světa*** v úterý 19. března od 17.30 hodin. Prostřednictvím fotografií navštívíme pohoří Picos de Europa, Santiago de Compostella a zavítáme i na místo v minulosti považované za konec světa, Cabo de Fisterra. Pořadem provází Mgr. Lada Kocourková. **(red)**

Přednáška na ETF UK

Evangelická teologická fakulta UK zve akademickou obec na veřejnou přednášku doc. Ivany Noble, PhD., konanou v rámci profesorského řízení. Přednáška na téma *Napětí mezi eschatologickým a utopickým pojetím tradice v teologiích XX. století: Florovskij, Congar, Tillich* se koná v pátek 15. března od 9.30 h v seminární místnosti S1 v budově fakulty (Černá 9, Praha 1). **(red)**

O Velikonočních ostrovech

V úterý 26. března v 15 hodin v zasedací místnosti náboženské obce Církve československé husitské v Praze 8-Karlíně (Vítkova 13) bude o své nedávné návštěvě podivuhodného ostrova na druhém konci zeměkoule přednášet cestovatel a religionista Mgr. Pavel Benda. Slovem i obrazem seznámí publikum s mnoha překvapeními a záhadami, k nimž patří i světoznámé kamenné sochy moai. **(red)**

Exegetický seminář

Srdečně zveme duchovní i laiky na exegetický seminář k velikonočním textům. Seminář se uskuteční ve středu 20. března od 9.30 hodin v Komenského sále budovy ÚÚR, Wuchterlova 5, Praha 6. Seminář povedou opět vyučující na katedře biblistiky HTF UK – doc. Jiří Beneš, Th.D. a Mgr. Jiří Lukeš, Th.D.

Kristýna Mlýnková

PENZION BETLÉM HLEDÁ NOVÉHO SPRÁVCE

– práce vhodná i pro manželský pár

Pracovní náplň: zajišťování správy budovy a přilehlého pozemku, komunikace s klienty, ubytování hostů

Nabízíme: samostatnou a odpovědnou práci v atraktivním prostředí Krkonoš, prostor pro seberealizaci, odpovídající platové ohodnocení, služební byt 2+1, služební telefon

Požadujeme: příjemné vystupování, orientaci na zákazníka, proaktivní přístup, uživatelskou znalost práce na PC (Microsoft Office, internet), manuální zručnost, schopnost samostatně řešit problémy, spolehlivost, členství v křesťanských církvích výhodou, praxe na obdobné pozici výhodou

Nástup: 1. 5. 2013. V případě vašeho zájmu zašlete svůj strukturovaný životopis s motivačním dopisem do 31. 3. 2013 na adresu iep@email.cz

Pro děti a mládež

Pomazání v Betanii

V ekumenickém překladu Bible si najděte text Jan 12,1–8. Z něj si pak vypište písmenka podle následujícího klíče – první číslo udává číslo verše, druhé znamená slovo v tomto verši a třetí číslo označuje písmeno v tomto slovu.

2,4,1	☐	4,2,7	☐
6,8,1	☐	7,2,4	☐
5,5,5	☐	8,5,2	☐
1,4,9	☐	2,12,1	☐
3,9,1	☐		
6,10,4	☐		

(Řešení z minulého čísla: Ztracený syn.) ***Jana Krajčiříková***

Memorandum o spolupráci

mezi Společenstvím měst s husitskou minulostí a tradicí, zastoupeným RNDr. Ivo Rubíkem, předsedou Společenství, a Církví československou husitskou, zastoupenou ThDr. Tomášem Buttou, patriarchou

V roce 2015 bude uctěna osobnost velkého českého učence, učitele a rektora Univerzity Karlovy, kazatele a reformátora Mistra Jana Husa. Společenství měst s husitskou minulostí a tradicí (dále Společenství) a Církev československá husitská (dále CČSH) ujednávají vzájemnou spolupráci v rámci svých projektů k 600. pamětnímu dni Jana Husa.

1. *Společenství bude realizovat u příležitosti Husova pamětního dne projekt „Husitská kulturní stezka“, který propojí jednotlivá členská města a všem zájemcům přiblíží život a dílo Jana Husa a historii husitství. Do Husitské kulturní stezky bude napojen rodný dům M. Jana Husa v Husinci, který má tč. ve správě CČSH. CČSH plánuje nabídnout poutníkům a dalším zájemcům také průvodcovství po stopách Jana Husa po Praze formou klasického průvodcovství nebo s QR kódy pro smart mobilní telefony. CČSH bude podporovat dle svých možností projekt Husitská kulturní stezka a bude o něm informovat na svých webových stránkách www.Hus2015.cz a popř. i v dalších propagačních materiálech. Společenství bude dle svých možností také informovat o nabídce CČSH na svých webových stránkách a popř. v dalších propagačních materiálech.*
2. *CČSH bude k uctění památky J. Husa v rámci „Husovského trienia“, které vyhlásila 6. 7. 2012 k vrcholnému datu 6. 7. 2015, pořádat v letech 2013–2015 řadu akcí a projektů. CČSH bude o nich Společenství informovat, Společenství bude uveřejňovat poskytnuté informace na svých webových stránkách a nabídne jejich zveřejnění i na webových stránkách jednotlivých členských měst. Oba partneři budou spolupracovat i v oblasti tiskové. Zprávy, které o akcích Společenství CČSH obdrží, budou otiskovány v Českém zápase, který bude Společenství stejně jako další příležitostné tiskoviny zasílán k propagaci.*
3. *CČSH nabízí v rámci Husovského trienia uspořádat ve spolupráci s členskými městy Společenství tematické přednášky, koncerty a představení komorní verze oratoria Mistr JAN HUS od Richarda Pachmana. CČSH nabízí pedagogům a studentům členských měst účast na projektu „Studenti čtou Husa“ (2013–2015). Společenství a jeho členové budou podle svých možností projekty Husovského trienia podporovat.*
4. *Oba partneři přispějí k uctění památky Jana Husa také reklamou putovní výstavě „Jan Hus 1415 a 600 roků poté“ (autorský kolektiv: Mgr. Jakub Smrčka, ThD., PhDr. Jan Kalivoda, Mgr. Jan Adámek). Členové Společenství budou v případě zájmu prezentovat danou putovní výstavu ve svých městech. Paralelně k tomu se bude CČSH snažit ukázat veřejnosti putovní výstavu ve svých náboženských obcích, příp. dalších vhodných prostorách CČSH.*
5. *Společenství a CČSH se dohodly o vzájemném umístění svých log a bannerů na webových stránkách.*
6. *Oba partneři budou nabízet v průběhu Husovského trienia spolupráci na dalších akcích a projektech s tematikou, vztahující se k Janu Husovi a husitství.*

Memorandum bude možné po vzájemném souhlasu doplnit.

24. 1. 2013

RNDr. Ivo Rubík – Společenství měst s husitskou minulostí a tradicí

Dr. Tomáš Butta – patriarcha Církve československé husitské

v zastoupení: i. V. – Doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., biskup pražský

Zimní – nebo celoroční?

Moje přítelkyně, evangelička z Essenu, mi v lednu jako reakci na můj vánoční dopis poslala Zimní žalm. Traute je dobrá a činorodá duše, věnuje se s velkým nasazením ženskému ekumenickému hnutí, organizuje přednášky, udržuje rozsáhlou korespondenci. Používá kuličkovku a papír, ale zdá se mi, že s nimi zvládne víc než mnozí, kteří disponují počítačem a tiskárnou. Nu, možná znáte něco podobného... Člověk je poznamenán svým povoláním víc, než si myslí. Když padne překladateli do ruky básnička, začne uvažovat, jak by ji přeložil, i když to po něm zrovna nikdo nechce. Místo abych kamarádce zavčas poděkovala, začala jsem se básní zabývat. Moje česká verze vypadá takto:

Lothar Zenetti – ***Zimní žalm***

Teď není čas sklízet.
Teď také není čas zasévat.
Je na nás, abychom se v zimním čase
uměli semknout kolem ohně
a střežili věrně a trpělivě
svá zmrzlá pole.
To jiní před námi zaseli.
To jiní po nás budou sklízet.
Je na nás, abychom v zimě a ve tmě
zůstali jeden u druhého,
a zatímco sněží,
neochvějně udržovali bdělou naději.
Tak je to. To je nám zadáno,
když panuje zima.

Jak jsem si pročítala verše, uvědomila jsem si jejich alegorický dosah. Ten zimní čas může být doba společenské nepohody a nepřízně, zcela bez ohledu na období kalendářního roku. Ta zmrzlá krusta na polích, to mohou být srdce okoralá bezbřehým bažením po moci, taková srdce, jež nezměknou, když nad nimi zatrylkuje skřivánek. Ta zima a tma může být v pravé poledne, když se dějí věci neslučitelné s poctivým svědomím. Snad by se mi ani nebyl vnutil tento alegorický výklad, nebýt traumatu, které spolu se mnou letos v lednu prožila bezmála polovička populace, Ano, musíme neochvějně udržovat bdělou naději. Děkuji vám, moje milá Traute. ***Pavla Váňová***

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9